

Executive Board

President:

Minh Ngọc Nguyen, PharmD, MBA

VP in Medicine:

My Hanh Nguyen, MD

Viet Dung Nguyen, MD

VP in Dentistry:

Nga Vu, DDS

Cathleen Huong Luong, DMD

VP in Pharmacy:

Jenny Anh Thu Nguyen, PharmD

Thoai Tran, PharmD

Secretary General:

Hoang Kim Nguyen, PharmD

Treasurer:

Heidi Tran, PharmD

Standing Committees

News & Publications:

Tung Manh Tran, MD

Art & Cultures:

Minh-Van Nguyen, MD

Dinh The Hoang, MD

Constitution & By Laws:

Cam Hoang, MD

Web site:

Hanson Nguyen, MD

Marketing:

Son Lam Chau, MD

Forum Moderator, CME:

Tai Quyen Nguyen, MD

Scholarship/Awards:

Thanh-My Nguyen, MD

Social Services:

Hang Huynh Thai, OD

Youth Activities:

Truc Tran, DO

Membership:

Thuong Trinh, DO

Board of Directors

Chairman:

Truc Chinh Tran, MD

Vice Chair :

Tam Nguyen, PharmD

Comptroller:

Chien Dinh Mai, MD

Members:

Hanson Nguyen, MD

Oai Hong Phi, DDS

Phu Tan Nguyen, DDS

Con Bao Nguyen, PharmD

Thong Minh Tran, PharmD

Regional Representatives

Thu Duc Nguyen, MD (NE)

Hung Phuoc Mach, MD (NW)

Con Bao Nguyen, PharmD

(Gainesville)

Loc Kim Le, MD (Central)

Thanh My Nguyen, MD (SW)

Liem Ton, MD (Winter Haven)

Oai Hong Phi, DDS (South)

Mùa Xuân không rực rỡ!

*Đây cả mùa xuân đã đến rồi
Từng nhà mở cửa đón vui tươi.
Từng cô em bé so màu áo
Đôi má hồng lên, nhí nhảnh cười.
(Nguyễn Bình - thơ và đời)*

Cứ như bài thơ xưa này thì Mùa Xuân bao giờ cũng rực rỡ, vì "Từng nhà mở cửa đón vui tươi"!

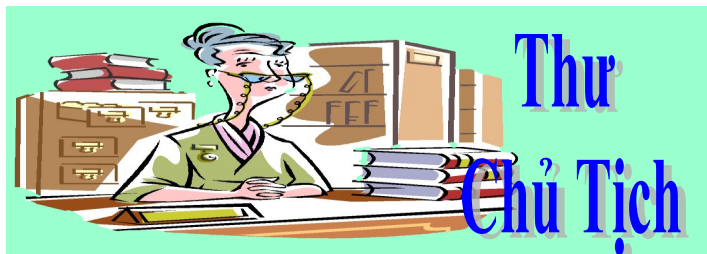
Nhưng lạ lắm quý bạn ơi! Mùa Xuân năm nay khí hậu tốt hơn mọi năm, nhiệt độ trong ngày cao lắm cỡ trên dưới 80 độ F, ban đêm lạnh hơn trên dưới 60 độ F, khí hậu về đêm giống như ở Đà Lạt ngày xưa, khi chúng ta còn ở quê nhà! Khí hậu thì vậy, nhưng tâm tư chúng ta thì không đẹp như khí hậu! Vụ cá chết tháng Tư năm ngoái ở quê nhà vẫn đè nặng trĩu tâm tư người Việt xa xứ. Ở trong nước thì dân ở vùng Nghệ An, Hà Tĩnh và những thành phố lớn như Sài Gòn, Hà Nội,... vẫn tiếp tục tranh đấu, biểu tình dài dài, đòi trục xuất nhà máy Formosa, đòi bồi thường thỏa đáng cho dân sinh sống bằng nghề đánh cá và nhất là đòi Tàu Cộng trả lại biển đảo cho Việt Nam, chống Hán hóa! Nhưng chuyện vẫn không tiến bộ chút nào cả và vẫn dừng chân tại chỗ... Ở hải ngoại, Tập Cẩm Bình (Xi Jinping), Chủ tịch nước Tàu Cộng đến họp thượng đỉnh với Tân Tổng Thống Hoa Kỳ Donald Trump, bị Người Việt Tự Do Lưu Vong, Người Tây Tạng lưu vong, người Pháp Luân Công (Falun Gong) còn gọi là Pháp Luân Đại Pháp (Falun dafa) "dàn chào" phản đối sự hiện diện của họ Tập vì Tàu Cộng xâm lăng, cướp đất cướp biển, độc tài đảng trị giết hại đối lập. Dân Tàu Cộng ở Mỹ cũng quá đông, toan lấy thịt đè người, cướp diễn đàn của người dân Tự Do lưu vong, nhưng đã không được như ý.

Hội Y Nha Dược VN-Florida do cô CT Minh Ngọc cầm đầu đã đóng góp công của vào cuộc tranh đấu này rất hăng say, đáng ngưỡng mộ!

Trong những ngày Mùa Xuân, có hai sự kiện làm chấn động thế giới, có người Việt là vai chính!

Vụ thứ nhất là Kim Jong Nam, người anh trai khác mẹ của đương kim Chủ tịch Bắc Hàn Kim Jong Il, bị ám sát bằng chất độc bởi 2 cô gái, mà 1 cô là Đoàn Thị Hương, người Việt Nam. Vụ này liên quan đến chính trị rất rắc rối, ngoài tầm hiểu biết của chúng ta! Đoàn thị Hương vẫn còn bị giam tù, chờ ngày ra tòa.

Vụ thứ hai là Vụ lỗi kéo một hành khách gây thương tích trầm trọng đến bất tỉnh, gãy mũi, gãy răng và chấn động não (concussion), chỉ vì muốn chuyển người hành khách này đi chuyển bay khác vào chiều ngày hôm sau, nhường chỗ cho 1 phi hành đoàn 4 người phụ trách chuyến bay sắp tới đang chờ ở Kentucky. Nếu không kịp, chuyến bay sắp tới phải hủy bỏ tốn kém nhiều tiền hơn là chỉ trả tiền hoãn chuyến bay cho 4 hành khách. Người hành khách bị lỗi kéo như con vật làm cả thế giới bất bình, phần nộ khi xem được đoạn video clip do 1 hành khách cùng chuyến ghi được bằng iphone. Người hành khách bị đối xử như con vật chính là BS Đào Duy Anh (David Dao), một đồng môn khóa 1974 Y Khoa Sài Gòn. Tình huống bây giờ trở thành khác đi, vì liên quan đến chúng ta. Một con ngựa đau, cả tàu không ăn cỏ! Chúng ta cảm thấy bứt rứt, uất ức khi thấy một đồng môn từ trường Y khoa Sài Gòn chúng ta bị đối xử tàn bạo như vậy! Nhất là sau khi tên CEO của UAL, Oscar Munoz, lại sỉ nhục BS David Dao là "disruptive and belligerent" (gây rối và hung hãn), khiến một bản thỉnh nguyện thư lấy chữ ký để bắt tên CEO kiêu ngạo này phải từ chức. Khi

bài này được viết đến đây, thì số người đã ký tên vào thỉnh nguyện thư tăng lên đến hơn 80 ngàn chữ ký! Một điều đáng nói nữa là tên CEO này, vừa được mổ ghép tim (heart transplant) hồi tháng January 2016 bởi 1 BS người Việt, Dr. Duc Pham, nay, April 2017, lại sử dụng 1 BS người Việt khác! Để hạ nhục BS David Dao, UAL tung ra tiểu sử BS Đào đã từng là tội phạm biên toa ma túy (hydcodone) bán cho dân ghiền bị bắt quả tang tại 1 khách sạn, không bị tù nhưng bị treo bằng hành nghề, mới được hành nghề lại từ năm 2015. Thật hết chỗ nói! Một BS đàn anh, từng dẫn BS Đào vào làm việc với ông trong một state hospital ở Indiana vào những năm 1980 và trở thành thân thiết với BS Đào, kể lại (chỉ trong giới đồng môn) rằng BS Sĩ Đào bị oan vì quá tin vào vị PA ông mượn, nên khi đi vacation đã giao một mớ toa với sẵn chữ ký cosign cho tên PA này. Tên PA viết toa thuốc ma túy thoải mái và đem bán tại 1 khách sạn, bị bắt quả tang nên bị tổng giam ngay tức khắc, còn BS Đào bị liên lụy vì chữ ký sờ sờ ra đấy nên bị treo bằng! Đây là một bài học đau thương mà các BS đang mượn PA, Nurse practitioner ở phòng mạch của mình, cần để tâm lưu ý!

Kể những điều tốt lành về BS Đào thì đồng hương bên Cali đã đưa ra bằng chứng là BS Đào Duy Anh đã từng tốt nghiệp trường Quốc Gia Âm Nhạc về Quốc nhạc từ hồi trước 1975 và lập ban nhạc Bách Việt chuyên trình diễn những bản dân ca do chính ông sáng tác và hát. Các ca sĩ Hoàng Oanh, Hương Lan, Nguyễn Khang đã từng hát với Phạm Duy Anh những bài dân ca của ông. Một người bác sĩ đa tài, có lòng với quê hương, không may gặp nạn...

Mùa Xuân năm nay không rục rĩ chút nào!

BS Trần Mạnh Tung
TM Ban Báo Chí

Bản Tin do **Ban Báo Chí Hội YNDVNFL** xuất bản ba số mỗi năm vào các **Mùa Xuân, Hạ và Thu**. Riêng **Mùa Đông**, Ban Báo Chí sẽ xuất bản **Giai Phẩm Xuân**.

Mùa Đông năm nay, **Ban Báo Chí Hội YNDVNFL** sẽ xuất bản **Giai Phẩm Xuân Mậu Tuất 2018** vào ngày **mùng 1 Tết Nguyên Đán (nhằm Friday February 16/2018)**. Bài vở đóng góp xin đánh vào MS Word và gửi email, nếu viết Việt Ngữ dùng chương trình VNI, VPS hay Unicode đều được.

Điện Chỉ Tòa Soạn:

tmtran1132@embarqmail.com

Tung M. Tran, MD

Kính thưa quý hội viên,

Tiệc Xuân 2017 mới đây mà đã giữa tháng tư rồi. Chúng tôi đang tìm sponsors cho CE của hội mà không phải qua Practice Points. Khi có kết quả chúng tôi sẽ thông báo cho quý vị sau. Tuy nhiên, chúng tôi cũng sẽ giữ liên hệ với Practice Points cho các vị bác sĩ y khoa trong hội, và bác sĩ Nguyễn Việt Dũng sẽ nhận lãnh phần đăng ký CME cho hội mình.

Một sự kiện đặc biệt gần đây nhất là việc cộng đồng người Việt ở Florida và các nơi trong tiểu bang khác đã tổ chức một cuộc biểu tình chống Tập cận Bình khi hắn ta đến West Palm Beach để dự cuộc họp thượng đỉnh với đương kim tổng thống Mỹ Donald Trump hôm thứ năm 06 tháng 4 năm 2017. Hội chúng ta có 2 hội viên, 3 thân hữu cùng gia đình và từ 5-10 người từ Jacksonville đã đến tham dự cuộc biểu tình. Nếu tính tổng số người từ các nơi kéo về hôm thì đoàn biểu tình có khoảng 500 người. Cuộc biểu tình kéo dài từ 10 giờ sáng đến 3 giờ chiều. Phái đoàn Orlando về lại chiều hôm đó, nhưng những phái đoàn khác còn ở lại tiếp tục biểu tình đến ngày hôm sau.

Thấm thoát đã 42 năm từ ngày chúng ta mất miền Nam và sống lưu lạc nơi xứ người. Nguy cơ mất nước vào tay Tàu cộng đang ngày càng đến gần. Chúng ta hãy làm những gì có thể làm được để ủng hộ những cuộc đấu tranh của đồng bào quốc nội và hy vọng cứu vãn được tinh thể. Xin đừng thờ ơ trước thảm họa mất nước. Ngày 30 tháng 4 là ngày chúng ta mất miền Nam vào tay Cộng sản Bắc Việt. Tôi thật không dám và không muốn nghĩ đến ngày nước ta mất vào tay Trung cộng. Đó sẽ là nỗi đau thương muôn đời cho cả dân tộc mình. Bởi vậy sự đoàn kết trong lúc này rất là quan trọng, hãy đặt lợi ích dân tộc lên trên lợi ích cá nhân, bỏ qua những ty hiềm, phiền muộn nhỏ để cùng nhau giúp ích phần nào cho công việc chung.

Về các hội đoàn bạn, hội Cao Niên sẽ tổ chức PICNIC MÙA HÈ tại Barnet Park nhà số 2 từ 9.00am đến 3.00 pm thứ Bảy ngày 3 tháng 6 năm 2017, Hội Cao Niên cần hội YND chúng ta yểm trợ chích ngừa, khám bệnh, v.v... như những lần trước. Hội viên nào muốn tham gia xin mời ghi tên để chúng tôi sắp xếp công việc cho buổi khám sức khỏe.

Bên cạnh đó, Hội đồng hương Huế và Thân hữu sẽ tổ chức ngày nhớ Huế tại Fairground vào ngày 17 tháng 6 tới đây. Chúng tôi sẽ email poster cho mọi người cùng đọc và tham gia.

Kính chúc tất cả hội viên cùng gia đình Spring break thật vui.

DS Minh Ngọc

Spring Gala 2017 Year of the Rooster

This year at the Sorosis Club of Orlando on Saturday, February 11th, the VAPDP celebrated together Valentine's day and Tết at the 2017 annual Spring Gala.

After signing in, guests entered the banquet hall where there were tables draped in white linens and chairs adorned with fuchsia satin bow ties. At the front of the room stood a festive and decorated stage with pictured Hoa Mai flowers and electronic fire crackers.

As guests started to arrive, they gathered together to socialize, wish one another a happy new year and take pictures. Meanwhile, members of the Board of Directors and Executive Officers held a meeting to follow up on administrative business and get acquainted with new executive members.

Tết Đinh Dậu, Hội Y Nha Đuoc Florida, Orlando, 11 tháng 2 năm 2017

The celebration began with opening remarks from re-elected President, Dr. Minh Ngoc, who summarized the past year of the association's activities. Afterwards, the national anthem in both Vietnamese and English were sung as a tribute to their respective countries. It was an evening of awards as selected members were recognized for their contributions to the association.

This was followed by a seven course dinner served by HaoWah Catering. As everyone enjoyed their meal and each other's company, entertainment was provided by a live band including a youth band, and talented guests took the stage to belt out tunes. This was intermixed with a play, choreographed dancing, and a fashion show of various beautiful ornate áo dài that were worn by women in attendance that night. As dinner wound down, guests took to the dance floor to dance the rest of the evening away.

(reported by Hoàng Kim)

BIỂU TÌNH CHỐNG TẬP CẬN BÌNH TỚI FLORIDA

Kính gửi tất cả hội viên và thân hữu,

Xin kính chuyển đến các hội viên và thân hữu tin tức về cuộc biểu tình chống chính sách xâm lược biển Đông của Tập Cận Bình đến Florida họp thượng đỉnh với Tổng Thống Trump vào ngày 6 và 7 tháng 4, 2017 tại Mar-a-Largo resort, 1100 S. Ocean Blvd, West Palm Beach, FL 2006 trong hai ngày thứ năm 6 và thứ sáu 7 tháng 4 năm 2017 sắp tới đây.

Đây là một cuộc gặp gỡ giữa 2 đại diện quan trọng bậc nhất đối với sinh mạng của đất nước Việt Nam của chúng ta trong lịch sử cũng như hiện tại. Nếu quý vị có lòng yêu nước, yêu lãnh thổ Việt Nam và không muốn đất nước mình mất vào tay Tàu Cộng, xin góp phần tham gia vào sự kiện này bằng cách tham gia có mặt trực tiếp hay đóng góp tài chánh cho những vị có tên trong ban tổ chức.

Tôi nghĩ điều quan trọng và thiết yếu nhất là cho đương kim tổng thống Mỹ thấy số đông người biểu tình và sự phẫn nộ của chúng ta đối với chính sách xâm lược bành trướng của Bắc Kinh. Chúng ta đến càng đông càng tốt và đem theo những biểu ngữ mà chúng ta muốn và cờ VNCH.

Đây hoàn toàn là tự nguyện, không bắt buộc ai cả. Đất nước Việt Nam là của chung của toàn dân Việt Nam không phân biệt nghề nghiệp tôn giáo. Nếu quý vị còn nghĩ mình là người Việt Nam, không muốn chủ quyền lãnh thổ bị xâm phạm, xin góp phần tham gia, nhất là những vị đã về hưu. Còn những vị nào đang đi làm, nếu xin phép nghỉ được thì tốt. Tôi nghĩ mất job ta còn tìm được job mới, chứ mất nước rồi, nhất là mất vào tay Tàu cộng thì vĩnh viễn không tìm lại được. Chúng ta không làm chính trị, nhưng còn nước còn người, mất nước rồi người có còn không?

Kính chuyển.
Minh Ngọc

----- Forwarded message -----

From: ANTHONY LE <liem99@yahoo.com>
Date: 2017-03-26 0:34 GMT-04:00
Subject: THÔNG BÁO BIỂU TÌNH CHỐNG TẬP CẬN BÌNH TỚI FLORIDA

Kính xin tất cả quý vị vui lòng mở thư thông báo đính kèm để xem thông báo và vận động đồng hương khắp nơi về nam FL tham dự cuộc biểu tình chống chính sách xâm lược biển Đông của Tập Cận Bình đến Florida họp thượng đỉnh với Tổng Thống Trump vào ngày 6 và 7 tháng 4, 2017.

Xin thành thật cảm ơn tất cả quý vị và xin hẹn gặp tất cả quý vị trong ngày biểu tình sắp đến.

TM Ban Vận Động Biểu Tình CĐ Nam FL.
Lê Thanh Liêm
CT-HĐĐB/TBFL

Các anh chị kính mến,

Thật là vui khi có cơ hội đến tham gia cuộc biểu tình chống Trung cộng ngày 6 tháng Tư vừa qua

Tuy có người nhà đang bị bệnh nặng nằm ICU tưởng không đi biểu tình được nhưng nhờ có anh em tôi thay phiên trông chừng nhất là có sự khuyến khích hỗ trợ cổ vũ của anh Tài nên tôi quyết định đến West Palm Beach tham gia biểu tình chống Trung cộng

Thật là cảm động khi nhìn mấy trăm người Việt Nam chúng ta đến từ nhiều nơi trên đất Mỹ, ngày thường dầu cho có chia rẽ về phương diện này nọ nhưng đến lúc "có chuyện" thì biết hợp sức nhau cùng chống kẻ thù chung .

Khí thế của người Việt chúng ta cao ngất thấy rõ nhất khi nhóm Trung cộng dương cờ đỏ sao vàng của chúng và dùng loa tuyên truyền thì nhóm người Việt chúng ta phản ứng lại dương cao cờ vàng và cũng dùng loa trấn áp chúng.

Tôi thấy có 1 cô Viet nam còn rất trẻ , tiếc là tôi không rõ tên và thuộc phái đoàn từ đâu đến cầm loa đi khắp các hàng người biểu tình Việt Nam chúng ta

và nhắc nhở: "Khi cháu hô down with China thì các bác, cô, chú la to tiếp theo Down! Down! Down! Khi cháu hô: China gets out of VietNam thì các bác, chú, cô hô to: Out! Out! Out!"

Khi tìm đến phái đoàn YND fl tôi suýt không nhận ra chú Huân cô Minh Ngọc, hai vị "ngoài đời" nhìn rất trẻ trông như 2 cô cậu sinh viên còn học đại học. Không áo vest, giày Tây, không áo dài son phấn, chỉ áo thể thao pull ngắn, quần jean, tennis shoes. Trông rất trẻ trung. Cô Minh Ngọc thật may mắn có đảng phu quân cùng chí hướng. Chú Huân cũng rất có phước được phu nhân hết lòng với quốc gia dân tộc. Bà Trưng Trắc khi xưa khi cùng chồng là ông Thi Sách bàn việc chống Tàu đã âu yếm nhìn chồng nói: "Chàng với thiếp cùng chung chí hướng Vai kề vai nặng gánh non sông "

Hắn cô Minh Ngọc cũng nhiều lúc nói với chú Huân như vậy.

Tuy phái đoàn YND chúng ta tham dự ít oi nhưng công sức của cô Minh Ngọc và chú Huân thật to từ lúc kêu gọi mọi người tham gia cho đến khi "lâm trận" đã can đảm dùng cờ, loa trấn áp kẻ thù. Một anh hùng một anh thư. Thật đáng ngưỡng mộ!

Tôi cũng thấy và ngưỡng mộ bác sĩ Đỗ Văn Hội đã không mệt mỏi cầm loa đi tới lui phát biểu khuyến khích đoàn người biểu tình.

Một buổi tham gia thật hữu ích, đáng ghi nhớ.
Xin chia sẻ với các anh chị

Nguyễn Quyên Quới

ĐI BIỂU TÌNH

Vì nước, đồng hương đi biểu tình
Xuống đường đả đảo Xí Jin Pình (*Tập Cận Bình*)
Cản ngăn tàu khựa quân xâm lược
Chặt đứt lưỡi bò cái đáng khinh.
Trắng trợn xây thành trì trái phép
Ngang nhiên chiếm biển đảo quê mình.
Bốn phương hăng hái về Palm Beach
Đả đảo Hán gian Tập Cận Bình.

Vinh Hồ
6/4/17

Mời quý bạn bấm vào link dưới đây để xem video clip về cuộc Biểu Tình tại West Palm Beach Chống Chánh Sách Xâm Lấn của Trung Cộng ngày 6 tháng 4 năm 2017 do phóng viên Nguyễn Hữu Cang của Đài SBTN thực hiện và gửi cho chúng tôi:

<https://youtu.be/3tPln3ruirU>

ĐẤT NƯỚC NGÀY NAY

Ba mươi tháng tư sầu không nguôi!
Ai bảo thời gian chậm ngậm ngùi!
Nước chìm đắm vào thời tiền sử,
Xứ người tân tiến, nước ta lùi!

Tiền sử lòng người còn tương thân,
Gió bắc, hang sâu nhúm lửa gần,
Việt Nam tự thưở ngày bầy lăm,
Thưa tình người, nước thiếu lòng nhân.

Ta trách đời người thiếu ân tình,
Người đi, ngoảnh mặt chuyện bất bình,
Đời sống cơ cầu hay phù hoa,
Bon chen nên lòng chết ân tình.

Di tàn, sống còn như chỉ mảnh,
Tình người cón đó trên sóng xanh,
Cứu người chìm nổi vào thuyền mảnh,
Chia sót nhúm cơm, giọt nước lành.

Bốn mươi năm, xứ nhỏ lệ thâm,
Hận người đầu não thiếu lương tâm,
Của tiền vợ vét, dân cơm cối,
Biên giới rộng mời kẻ ngoại xâm.

Nước tôi giờ đầy áo cheong sam (xường xám)
Như màu đất nước mặt về chàm.
Xa lộ, nhà chọc trời, xa xí,
Chân dung bè đảng bán nhà Nam.

Xương máu cha ông trôi đại dương,
Mộ dày, gia phả, tàn khói hương,
Nước phủ màu tang, sông ngòi nghệt,
Tâm người cũng nghẹn tiếng buồn thương.

Chẳng biết tương lai sẽ về đâu,
Trên chốn hoang tàn, nghiệp bể dâu.
Trời buồn, trời nhỏ nguồn mưa lũ,
Đất thảm, nghẹn lời khóc phù du.

Huỳnh Anh Trần-Schroeder

Câu chuyện Thời Sự

Dr. David Dao and United Airlines

LTS: *Thưa quý độc giả, câu chuyện xảy ra chiều tối Chủ Nhật ngày 6 tháng 4 năm 2017 về vụ Hãng Hàng Không United Airline lôi kéo trực xuất cưỡng bách gây thương tích trầm trọng một hành khách ra khỏi ghế ngồi như 1 con thú rất tàn nhẫn được 1 hành khách ghi lại video clip bằng cell phone, đưa lên facebook và được đài Fox chiếu ra cho toàn thế giới xem đã gây ra chấn động khắp toàn cầu. Nạn nhân là Doctor David Dao (BS Phạm Duy Anh). Mời quý bạn vào link dưới đây để xem lại toàn bộ sự kiện bằng video, bài vở và hình ảnh đăng trên Daily News:*

Identity of Kentucky man hauled off United flight in Chicago revealed

Daily Mail

The passenger who was forcibly removed from a United Airlines flight in Chicago because it was overbooked and staff members needed to take up four seats can be revealed as **David Dao**.

[Read the full story](#)

Câu chuyện một đồng môn của Giới Y Khoa Sài Gòn tốt nghiệp trước năm 1975 đã làm các Diễn Đàn Y Khoa Sài Gòn Hải Ngoại bàn tán sôi nổi.

Một đàn anh, hơn BS Đào Duy Anh 14 tuổi, BS Nguyễn Văn Bảo, đã đưa ra email sau đây để làm sáng tỏ phần nào dư luận.

ĐÀO DUY ANH GẶP NẠN LỚN

Kính thưa các anh

Cò theo dõi các anh bàn tán trên meo 3 ngày nay mà sốt ruột, muốn nói đôi lời nhưng không muốn xúc phạm tới đời tư của ĐDA. Bây giờ U air line thuê vài tờ báo release hết đời tư của Anh (họ sẽ trả giá rất đắt riêng cho việc này) Cò thấy có bổn phận phải bảo vệ người gặp nạn.

ĐDA (sẽ viết tắt là Đ) kém Cò 14 tuổi và chơi thân với cháu gọi Cò bằng chú ruột.

Đầu năm 1980 thằng cháu này nhờ Cò kiếm việc cho Đ lúc đó đang sống ở Seattle.

Cò gọi Đ về ở nhà mình và 1 tuần sau thì Đ làm chung với Cò trong 2 năm tại Indiana State Hospital (tiểu bang Indiana hồi đó cho phép bs ngoại quốc có Flex mà chưa có residency được hành nghề fulltime dưới preceptorship của một bs đã có full licence rồi sau 2 năm cũng sẽ được cấp full licence

Năm 1982 (lúc này Cò đã là Med Director) Đ có license rồi đi residency tại Louisville, Cò employ cô bs Trương (quên mất tên vì đã gần 30 năm mà Cò thì lẫn rồi. Vả lại mọi người chỉ gọi Dr Trương, sẽ viết tắt T, nên không ai nhớ first name)) để thay thế Đ. T (cũng như Cò) được cấp nhà trong bệnh viện.

Đ về bệnh viện mỗi hai tuần thăm Cò và vợ chồng Mai Trung Nghĩa nên dính với T. Sau một năm T cũng làm residency về pediatry cùng ở Med School of Louisville. Đ cưới T ngay trong năm này. T kém Đ chừng 3 tuổi. Cả hai gặp Cò mỗi năm ít nhất ba lần cho tới khi Cò về hưu năm 2001.

Bây giờ vào đề chính:

Cò không biết gì về vụ tố cáo sexual assault mà báo chí đăng (chỉ xin nhắc các anh rằng ở ngoài đời đa số là nhân viên y tá của mình muốn làm tiền của mình).

Vụ drug thì như sau: Đ thuê một gã PA làm phụ tá. Tin cậy nó lắm. Một lần đi vacation dài hạn ký sẵn cho nó một xấp toa trống không (blank prescription). (PA được quyền khám bệnh cho toa nhưng phải có bs cosign trên toa).

Tên PA này dùng cả xấp blank presc ấy mua controled drugs đem bán và bị FPI bắt quả tang tại một hotel ở Louisville. Hấn ở tù còn Đ thì tốn hơn một triệu mới chỉ bị treo bằng 5 năm và mới được tái cấp bằng năm 2015.

Bọn UNAir lấu cá đăng bắt hợp pháp hai vụ kiện mà không đăng chi tiết.

Đ đang nằm điều trị tại một hospital ở Louisville và luật sư của Đ đang chuẩn bị vụ kiện. Cò chưa gặp lại Đ từ 2000.

Cò biết sao nói vậy và chỉ biết có thế. Xin đừng hỏi thêm. Chúc Đ bình an và thắng lớn trong vụ kiện này.

Con Cò.

Một đồng môn khác, dưới BS Đào Duy Anh một khóa, YKSàigòn75, BS Dương Minh Đường, gửi lên

Diễn Đàn Y Khoa một email làm rõ hơn quá khứ của BS Đào Duy Anh trong những năm trước thời kỳ vào làm việc dưới trướng BS Nguyễn Văn Bảo:

ĐÀO DUY ANH và TÔI

Tôi và Đào Duy Anh biết nhau từ khi bước chân đến thành phố Seattle trong chương trình bảo trợ của tiểu bang WA sau cuộc di tản 30 tháng 4. Trước đó ĐDA học trên tôi một lớp, khóa 67-74, nhưng tôi có nghe tiếng Anh qua các chương trình ca nhạc dân tộc của ban Bách Việt do Anh sáng lập, nghe Anh tốt nghiệp trường Quốc Gia Âm Nhạc trong lúc đi học YK. Tôi phải khâm phục đàn anh này sau lại thông minh quá có thể đeo đuổi 2 ngành học cùng lúc không phải dễ, phải là người đam mê nghề nghiệp mới làm được.

ĐDA ngay từ khi đặt chân đến Seattle đã được nhận vào đại học UW dạy nhạc và cách xử dụng các nhạc cụ cổ truyền đàn tranh, đàn bầu...cho các sinh viên Mỹ chưa hề nhìn thấy hay nghe nhạc dân ca VN. Tôi không hiểu khả năng sinh ngữ của ĐDA lúc đó giỏi đến cỡ nào để có thể giải thích cho các sinh viên hiểu và đờn theo, các nhạc cụ tìm đâu ra lúc mới chân ướt chân ráo ở xứ lạ. Vậy mà ĐDA làm được và ký contract dạy nhạc cho đến khi rời Seattle 1980.

Vài tháng sau khi đến đây, UW có tổ chức một lớp luyện thi ECFMG cho nhóm Bác Sĩ VN, nhỏ thôi độ 10 người (Tôi, ĐDA, PĐLong Cơ & Lãm Thúy, BCTiet, PHChi, VXQuynh, NVMinh...) mỗi tuần chỉ học một lần độ vài giờ, căn bản là họ ôn lại các basic sciences chứ ko hẳn hỏi khóa luyện thi nên mọi người coi như là một dịp gặp nhau hàn huyên trao đổi tin tức làm sao trở lại ngành YK. ĐDA thì rất thoải mái với job mới nên hay nói về việc anh dạy sinh viên cách ngồi để xử dụng đàn tranh, mang các ngón tay khải đờn và cùng tập ca các bản dân ca giọng lơ lớ làm anh bật cười...Rồi khi hứng chí thì trối giọng hát lung tung từ dân ca qua vọng cổ khi buổi học chấm dứt đem lại vài giây phút vui vẻ cho mọi người quên bớt đi các căng thẳng trong cuộc sống khó khăn ban đầu.

Sang đầu năm 1976, nhân dịp Tết Âm Lịch, tiểu bang đứng ra tổ chức buổi văn nghệ mừng xuân đầu tiên cho dân tị nạn, hầu hết mọi người đều có mặt trong hội trường rạp Paramount to lớn hơn 3,000 chỗ ngồi đều chật cứng, có cả Thống Đốc Evans đến tham dự. Chương trình thật phong phú có cả các ca sĩ từ Cali lên phụ diễn. Đêm hôm đó ĐDA là cây đình của buổi văn nghệ, ra sân khấu nhiều lần trong chiếc áo dài khăn đóng, tóc dài kiểu Beattle, giọng nói và lời ca trầm buồn qua các bản dân ca, vọng cổ hòa với tiếng đàn tranh, đàn bầu đã chinh phục trái tim của mọi người và nhiều người lớn tuổi bật khóc sụt sùi khi nghe anh ca các bản nhạc

gợi nhớ quê hương. Đêm hôm đó tôi khâm phục ĐDA quá sức, một bạn đồng nghiệp với tài năng văn nghệ làm về vang giới YK. Từ đó danh tiếng anh nổi như cồn, gần như anh không thể nào vắng mặt trong các sinh hoạt văn nghệ cộng đồng các dịp Tết, kỷ niệm 30 tháng 4, vv...

Tháng 3, 1976 AMA đứng ra tổ chức 4 lớp luyện thi ECFMG cho các bác sĩ tị nạn, nhóm BS ở Seattle đi xuống Loma Linda Uni. học cùng các bác sĩ ở Cali, Oregon, tổng cộng độ 70 người trong 4 tháng để kịp kỳ thi tháng 7. Vì họ chỉ đài thọ cho cá nhân BS thôi nên các bà vợ phải ở lại. Chắc vì sắp theo vẫn nên ĐDA và tôi được cho vào ở chung một phòng trong học xá bên Riverside campus, cách trường chánh độ 30 miles, mỗi sáng xe bus chở đi học chiều chở về. Đây có lẽ là thời gian sung sướng nhất trong giai đoạn đầu ở xứ lạ, cả đám được cấp sách đến trường mỗi ngày, được trả lương ăn ở dù nhỏ nhoi nhưng cũng dư chút đỉnh nhờ sống tiện tiện, khi lên xe hay vào trường nói tiếng Việt thoải mái...tối ngày chỉ cắm đầu cắm cổ ráng ngón chương trình luyện thi cấp tốc 4 tháng cho 7 năm học YK mà lại là tiếng ngoại quốc. mỗi ngày bị thầy cho các tập roneo dày cộm cộng thêm cuốn text book Harrison dòm thấy ón nhưng đâu có lựa chọn nào khác. Nghĩ lại giới YK được ưu đãi nhiều so với các ngành khác bị bỏ bơ vơ đâu ai thèm lo. Lại nghĩ đến công lao ông Ira Singer và thầy Đào Hữu Anh đã tranh đấu cho mọi người có được ngày hôm nay. Thanks SIR with LOVE.

ĐDA lần nữa lại trở một tài mà nhờ ở chung tôi mới biết, đó là tài nấu ăn. ĐDA lúc đó còn độc thân, ở Seattle thì mượn căn phòng ở riêng nên nấu ăn một mình. Không hiểu học ai mà cái gì cũng biết nấu. Trong campus của Seven Adventist họ ăn chay trường nên tụi này mua cái lò nhỏ để ở góc phòng chiều về nấu qua loa ăn no bụng còn học bài. Lúc đầu tôi và ĐDA chia nhau mỗi người thay phiên nhau nấu, tôi thì xưa nay chưa hề nấu ăn, trước khi xuống Cali nên bà xã soạn viết ra vài món để nấu như Gà nấu đậu, hột gà chiên lạp xưởng, mì ly, vv... Ăn hoài các món đó ĐDA chán quá bèn nói "Thôi mà rửa chén mỗi ngày để tao nấu cho, ăn các món mà nấu tao ngón hết vô rồi Đường"! Nghe xong tôi còn thích nữa, chiều về mệt tôi bắc nồi cơm điện rồi lăn ra ngủ chút xíu lấy lại sức, trong khi ĐDA lụi cụi nấu nướng, thức dậy đã có thịt kho, canh chua, gà xào chua mặn, cá kho, vv... bày sẵn chỉ cần nhẩy vô xức phàn đã đời... Cuối tuần gặp đám bạn Seattle, ĐDA còn trở tài nấu phở, hủ tiếu nữa chứ, dù không đủ gia vị nhưng nghe mùi là thấy ngon không chỗ chê. Ăn xong dĩ nhiên ĐDA không bao giờ quên màn văn nghệ ca giúp vui mọi người xa quê hương và gia đình nhưng có dịp sống chung một khoảng thời gian ngắn ngủi mà tương đắc. Tôi thiệt khâm phục anh bạn này.

Một kỷ niệm nữa đáng nhớ mà bây giờ mới có dịp kể. Số là vì ở trong campus khá xa thành phố, cuối tuần mới có dịp đi chợ nhưng phải lấy bus cách xa vài miles, mua xong khệ nệ vác về. Tuy không mua nhiều - vì tiền đâu mà mua đủ thứ - chủ yếu là 2 thùng mì, vài vỉ hột gà, bánh mì, rau cải, thịt gà đông lạnh, xương heo, v.v... chỉ xài đủ một tuần rồi tuần sau tính tiếp. Khí hậu ở Riverside nóng bức vùng thung lũng, dù mùa xuân nhưng bắt đầu nóng dần, mỗi lần đi chợ là một cực hình. Bốn thằng tụi tui: Tôi, Anh, Chí, Quỳnh mới bàn nhau kiếm mua một chiếc xe cũ độ \$ 200, 4 thằng hùn mỗi đứa \$50 để cuối tuần đi chợ, hôm nào dậy trễ xe bus thì chạy xe qua Loma Linda học, bữa nào về tối quá mà đề tài hơi chán thì lái xe về sớm học mấy bài trong tuần để làm quiz cuối tuần. Nghe có lý, Quỳnh tìm làm quen một anh thợ sửa xe Việt Nam rồi mua được chiếc xe sặc cũ nhìn nhưng vừa túi tiền. Từ đó cuộc đời lên hương, 4 thằng có xe tàng tàng dạo phố, cuối tuần ra thành phố coi cine, ăn đồ Tàu cho đỡ cực nẫu ăn một ngày. Tôi còn nhớ lúc đó phim Exorcist mới ra xem lạnh xương sống. phim One flew over cuckoo's nest thấy Jack Nicholson diễn xuất tuyệt hay mặc dù không hiểu nhiều.

Có lần tụi này làm gan cuối tuần lái xe lên LA chơi cho biết, thấy thành phố huy hoàng ngoài sức tưởng tượng thích quá. Thừa thắng xông lên, dịp Memorial Day trường nghỉ 3 ngày liên tiếp nên cả bọn bàn đi Las Vegas cách đó độ 400 miles, đi qua ngủ đêm trong xe hôm sau về. Nghe chữ Las Vegas thì ai mà không nổi máu cờ bạc, nhất là xe vừa đi LA về, Quỳnh còn khen xe cũ vậy mà máy còn tốt, mình chạy ban đêm cho mát máy hôm sau cũng về ban đêm, thứ hai ngày nghỉ đâu cần về gấp. Vài bạn nghe bàn chương trình đi Las Vegas cũng xin đi theo, cuối cùng trên xe có tới 7 mạng - thêm anh Kiệt & Bảo Trung bên Portland, NVMinh cùng ở Seattle tháp tùng. Ra đi thì nôn nức lắm, lại chạy về đêm nên ĐDA nói để "Tao ca cho thằng Chí hay Quỳnh tỉnh ngủ lái xe" nên suốt dọc đường tha hồ ĐDA trở tài ca hát hình như không bao giờ thấm mệt. Ai ngờ dọc đường xe bị nóng máy phải dừng nhiều lần cho máy nguội, vào các trạm xăng kéo máy lấy hên. Tôi trúng được ngay kỳ kéo đầu làm mọi người xúm lại đòi tiền nhưng tôi lấy chia từng người kéo máy chơi, còn dư mua tặng ĐDA một bao thuốc lá Salem. Cái này sao tôi lại nhớ hoài. Nhớ hôn Anh?

Gần xong 4 tháng học thì ĐDA phải về lại Seattle sớm dạy học không ở lại đi ra LA thì ECFMG như mọi người. Trong trường Loma Linda có một mục sư Việt Nam nghe tiếng tăm văn nghệ của ĐDA nên ngỏ lời mời ĐDA chủ động trong đêm văn nghệ do ông tổ chức để ghi ơn ban giảng huấn trường. Lúc đầu ĐDA không muốn lắm vì bận học thi mà phải đi về sớm nhưng cuối cùng nhận lời vì đây là dịp để giới

thiệu văn hóa cổ truyền cho người ngoại quốc thấy. ĐDA phải gọi điện thoại về trường UW để trường gọi các nhạc cụ đàn tranh, đàn bầu... cộng thêm bộ áo dài khăn đóng không thể thiếu cho đêm trình diễn. Xong rồi tập dượt cả tuần bỏ cả vụ học hành nhưng tôi thấy ĐDA hăng hái sốt sắng vô cùng. Buổi trình diễn thành công vượt bậc, được cả ban Giảng Huấn đứng lên vỗ tay không dứt. Tôi thật khâm phục tinh thần phục vụ vô vị lợi của ĐDA đem tiếng thơm cho cả đám bác sĩ lưu vong đi học.

Về lại Seattle thì tôi ít có dịp gặp ĐDA, mỗi người có công ăn việc làm khác nhau và không còn các buổi sinh hoạt hàng tuần nữa. Tháng 6, 1979 tôi được nhận vào đi Residency ở Chicago và có gọi báo cho ĐDA biết. Anh cũng đậu xong hết ECFMG và Flex nhưng còn kẹt cái contract ở trường UW thêm một năm nữa nên chúc tôi đi trước, có lẽ năm sau anh sẽ đi về miền Midwest vì dễ được nhận Residency. Từ đó không nghe tin gì về ĐDA, nay mới biết ĐDA đi làm nhà tù ở Indiana rồi vào Residency ở Louisville, KY; lúc đầu Internal medicine rồi thêm 2 năm fellowship ra thành chuyên khoa về Phổi Pulmunologist.

Khoảng năm 2000 thì phải, tôi nhận được cú điện thoại từ ĐDA hỏi thăm tình hình hành nghề của tôi ở Seattle. Anh muốn về lại Seattle vì ơn khí hậu khắc nghiệt ở Kentucky, kẹt vì anh có 5 đứa con còn đang học Trung & Đại học, có đứa đã được vào YK nên mọc rễ ở đó khó đi. Tôi cho ĐDA địa chỉ bệnh viện nếu Anh muốn về làm bệnh viện trước rồi mở phòng mạch sau. Từ đó ĐDA biệt tăm luôn mặc dù lâu lâu tôi có vào YouTube coi các show nhạc ĐDA ca với các ca sĩ nhà nghề nổi danh dưới Cali, giọng vẫn còn trầm ấm nói năng nhỏ nhẹ, mái tóc Beattle ngày xưa nay đã cắt sát trông trẻ trung ra. Thảm phục ĐDA sau bao nhiêu năm vẫn hăng hái miệt mài phục vụ 2 lãnh vực khó khăn trên đời.

Đầu tháng 4 năm nay tôi đi dự Medical convention ở San Diego, xong ghé lên Orange county thăm bạn ở Huntington Beach. Tình cờ gặp anh PXC cùng lớp ĐDA mới biết tuần sau lớp anh tổ chức 50 năm Hội Ngộ ngày Nhập trường YK khóa 67-74. Hôm sau nói chuyện với anh bạn khác cùng lớp ĐDA - LMĐ - thì anh xác nhận ĐDA sẽ có mặt cuối tuần nhưng chỉ tham gia một phần còn dành thì giờ trình diễn văn nghệ do Viện Việt Học - do thầy TNN sáng lập - rất typical con người ĐDA lúc nào cũng lo phục vụ nghệ thuật cộng đồng hơn vụ đi nghỉ hè ăn chơi giải trí. Xong đêm văn nghệ, 2 vợ chồng ĐDA bay về từ LA, đổi máy bay ở Chicago, định hôm sau thứ hai đi làm trở lại.

Rồi đầu tuần hình ảnh của một hành khách đi chuyến máy bay định mạng UA 3411 - 9 nút mà không hên - bị lỗi sên sệch ra khỏi máy bay gây kinh hoàng toàn thế giới. Tôi xem rồi phê bình "It's disgusting và tiên đoán hãng UA sẽ phải chịu lời phê

phán nặng nề có thể big lawsuit ". Hôm sau anh bạn cùng lớp cho biết người đó là ĐDA! Lòng tôi chùng xuống bất động không nói nên lời chỉ nghĩ trong bụng; "Trời ơi sao lại có chuyện thế này xảy ra cho một người hiền lành không bạo động, suốt đời chỉ lo phục vụ tha nhân không mệt mỏi mà bị vướng vào hoàn cảnh éo le như vậy"? ĐDA đã mang tội gì mà bị lôi đi như một con thú hoàn toàn bất lực trước sự chứng kiến của các hành khách trên máy bay mà chính họ cũng chỉ biết thảng thốt lên tiếng "What do you do to him" May nhờ có nhiều người lanh trí ghi nhận tất cả chi tiết vào cell phone để cả thế giới được chứng kiến sự dã man của các nhân viên cảnh sát phi trường! Ai là người ra lệnh cho họ làm như vậy? Ngạn ngữ Việt Nam có câu "Đừng làm những gì cho người khác nếu mình không muốn người khác làm điều đó đến mình".

Tôi còn nhớ năm 2012, gia đình tôi có về thăm nhà qua hãng máy bay EVA. Một em bé Philippine ăn tối xong đau bụng. Phi hành đoàn gọi loa xem có ai là Bác Sĩ nhờ xem bệnh dùm. Tôi có đem theo ống nghe, BP cuff, thuốc men, vv... nên lại khám bệnh, cho em uống vài viên TUMS thì độ 30 phút sau em nghe khỏe hẳn ra ngủ ngon. Phi công cho cô chiêu đãi viên lại cảm ơn và nhã nhận mời 2 vợ chồng lên ngồi ghế First class để đền ơn. Họ săn sóc tử tế cả chuyến bay từ thức ăn thức uống mệt nghỉ! Gần đây tôi đọc cuốn sách của một BS Psychiatrist ở UCLA có người yêu cũng là Psychiatrist bên England rồi anh bất ngờ qua đời vì bị heart attack ở tuổi 43! Bà BS đi qua dự đám tang và trên đường về ở phi trường nơi quầy máy bay British Airway, một nhân viên hỏi bà đi cho business hay holiday. Câu hỏi làm bà xúc động khóc như mưa và anh tự động upgrade cho bà ngồi hàng ghế first class cho nhiều tự do riêng hơn. Nhân viên trên máy bay cũng tiếp đãi bà một cách đặc biệt để khi ra khỏi máy bay bà quyết định **"Since that day, whenever possible, I always fly British Airways. Each time, I'm reminded of the importance of small kindnesses"**. Đọc xong cảm động làm sao cho cách đối xử lẫn nhau thể hiện tình thương đồng loại, tình người dù xa lạ chưa hề biết nhau bao giờ.

Bây giờ tôi còn được biết thêm chi tiết là đầu năm 2016, một bác sĩ giải phẫu Duc Pham, a Vietnamese American cầm đầu một ê kíp giải phẫu ở bệnh viện Northwestern, Chicago đã thành công trong việc ghép tim cho vị CEO của United Airlines - Mr Munoz - để ông ta có thể trở lại chức vụ cũ làm việc sau 6 tháng. Hãy nhìn nhưng gì ông trả ơn lại một bác sĩ Vietnamse khác một năm sau đó. Có phải "Cứu vật vật trả ơn. Cứu non non trả oán" không?

Hôm nay ngày lễ Phục Sinh, toàn nhân loại chào đón Đức Chúa Jesus sống lại cứu rỗi nhân loại ra khỏi bể khổ. Rồi 2 tuần nữa đây cộng đồng người Việt Tự Do Hải Ngoại lại kỷ niệm ngày 30 tháng 4,

ngày mà CS thế giới đã chà đạp nhân quyền xâm chiếm miền Nam VN gieo rất tang thương lên trên quê hương 42 năm nay, đàn áp đầy đọa trả thù quân dân cán chính như thú vật đưa lên lò sát sinh. Chạnh nghĩ về cảnh ĐDA bị đối xử như vậy, đầu óc tôi như ngây dại không lời nào có thể diễn tả được. Một con ngựa đau cả tàu không ăn cỏ mà ĐDA. Nhìn hình ảnh cháu Crystal ngày họp báo ở Chicago hôm thứ tư vừa rồi, gương mặt hốc hác tiêu tụy thiếu ngủ nói không ra lời, tôi thông cảm hoàn cảnh của đại gia đình ĐDA vô cùng. Cầu xin mọi người trong gia đình gắng gượng dìu nhau qua giai đoạn khó khăn này chờ ngày ra tòa phán xét công minh vì tôi tin tưởng tuyệt đối hệ thống luật pháp của xứ đứng đầu thế giới Tự Do này.

Chúc ĐDA và gia đình mọi điều may mắn
God bless your family ĐDA
God bless America

Lễ Phục Sinh April 16 , 2017
Seattle WA

BS Dương Minh Đường .

TB : Nhờ anh PXC/LMĐ chuyển dùm bài này vào ĐĐ YK74 để ĐDA & gia đình đọc rồi tùy nghi xử dụng.

Nhờ cô Nhuận đăng trên báo Viễn Đông và chuyển đến các báo Cali.

Ngày Thứ Tư April 13, 2017 Luật Sư Thomas Demetrio and LS Stephem Golan, hai luật sư danh tiếng hàng đầu ở thành phố Chicago tổ chức cuộc họp báo với sự hiện diện của Crystal Dao Pepper, con gái của BS Đào Duy Anh.

Thomas A. Demetrio announces a lawsuit is planned to be filed against United Airlines and the city of Chicago over the forcible removal of passenger David Dao from a flight, in Chicago on April 13, 2017. Tannen Maury / EPA

Truyện ngày 30-tháng Tư

Đồn Ông Suốt

Nguyễn Đức An

I.

Quận Tân Châu, thuộc Tỉnh Châu Đốc, khá trù phú nhờ đất đai màu mỡ, hải sản nhiều và đa dạng nhờ con Sông Tiền từ Miền chảy qua.

Quận có 5 Xã: Vĩnh Xương (giáp biên giới Miền), Long An, Châu Phú, Long Sơn và Hòa Hảo, nơi có Thánh Địa và Tổ Đình Hòa Hảo (đối diện với Quận Chợ Mới, thuộc Tỉnh Long Xuyên, tại đây có Đền thờ Cố Thiếu tướng Nguyễn giác Ngộ).

Tổng số dân, vào khoảng 200,000 người.

Mỗi Xã, có Ban Trị sự Giáo Hội Phật Giáo Hòa Hảo (PGHH) Xã; Quận có Trụ ở Giáo Hội Quận.

Hàng năm, vào dịp Tháng Năm Âm Lịch, có Đại lễ PGHH, tín đồ khắp nơi trở về Tổ Đình dự lễ đồng chạ đường, thuyền bè nhan nhản trên sông.

Đức Huỳnh Giáo Chủ khai sáng ra PGHH, có hai người em, trực tiếp trông coi Tổ đình là Ông Út và Cô Năm.

Đã có lúc PGHH tách ra làm ba nhánh được gọi là BCH-Nhiệm Kỳ I, Hội trưởng Trung ương là Cụ Lương trọng Tường (nguyên Bộ Trưởng Canh Nông), Nhiệm kỳ II là Cụ Nhiệm và III là Ông Tánh.

Xã Châu Phú, có Quận đường và các cơ sở hành chánh, một ngôi chợ bè thế, nằm ngay bờ sông, trên bến dưới thuyền rất tiện cho việc buôn bán và cả buôn đồ lậu từ Miền tải qua.

Khi Khâm về Chi Y tế Tân Châu làm y sĩ khế ước cho Bộ Y Tế, với trách nhiệm gây dựng cơ sở này thành một Trung Khu Y tế Liên quận Tân Châu Hồng Ngự (bên kia sông, thuộc Tỉnh Kiến Phong) với 100 giường bệnh Đa khoa, phục vụ khoảng 300,000 đồng bào liên quận.

Khi đó, Quận trưởng là Trung Tá Hà hữu Viên (nick name: Hà Thái Thú, là đàn em thân tín của Hoàng Đức Ninh, xếp của Biệt Khu 44 gồm Châu Đốc, Long Xuyên, Rạch Giá).

Phó Quận Hành chánh là Mr. Nguyễn Đại Thành (Đốc sự Hành chánh, Nick name Thành Mù vì cận

thị nặng), là đồng môn Chu văn An của Khâm. Thành giỏi về hành chánh, quản trị, là Thầy của những anh quận trưởng như Tr. Tá Hà hữu Viên Tr. Tá Hùng, cả hai đều rất thiện nghệ về khả năng tham nhũng, ăn hối lộ, cấu kết với đám Đại Xì Thủ người Hoa để ký giấy phép cho họ buôn lậu, làm ăn với MT Giải Phóng Miền Nam từ gạo, đường, xăng dầu, vải vóc, thuốc Tây là những mặt hàng chiến lược bị Trung ương kiểm soát gắt gao.

Muốn làm Tỉnh trưởng, Quận trưởng thì bắt buộc phải là đàn em của Hoàng Đức Ninh, trong khế ước Ân Đều, Chia Đủ, coi người dân quê như những con mòng mạp mạp, để bọn chúng tấn công hút hết máu mỡ với đủ mảnh mung, thủ đoạn thâm hiểm kể cả trò bắt quân dịch, bán giấy miễn dịch có thời hạn qui định.

Hàng tháng, Hoàng Đức Ninh cho trực thăng bay tới Tỉnh, Quận thu hụi chết thay vì dùng trực thăng chở lính đi truy lùng Vẹm.

Nguyễn đại Thành ít nói, chỉ rĩ rả cho Khiêm nghe vài "bí mật Cung đình" của Ông Vua Biệt Khu 44 Hoàng đức Ninh (anh ruột Hoàng đức Nhã).

Nhờ oai của Ông Cậu TT Nguyễn văn Thiệu, Hoàng đức Ninh trở thành một Con Quỷ, một cơn Ác Mộng của dân quê.

Vì thế, chiêu bài Chiêu Hồi Dân Vận của Trung Ương trở thành khôi hài dưới bàn tay của các Ông Tỉnh, Quận trưởng băng đảng của Hoàng Đức Ninh.

Hoàng đức Ninh chưa vừa lòng với thành tích khủng khiếp đó, nên đi thêm bước nữa: mời gánh Cải lương Bạch Tuyết - Phượng Liên - Ngọc Giàu về Châu Đốc trình diễn, bắt các Xã chia nhau mua vé, và cuối cùng Không Hát ở rạp, mà diễn tuồng Con Heo với Hoàng Đức Ninh trong Dinh Quan Biệt Khu 44.

Với bức tranh vân cầu đó, và với thủ đoạn tuyên truyền xảo trá của VC, dân chúng, thanh niên đã trở thành cảm tình viên, rồi theo luôn MTGPMN không lâu.

Nếu trách người bạn Mỹ bạc tình, thì thiết tưởng hãy xét lại coi, Thuốc Nào chữa được những tệ nạn mà các Quan Đầu Tỉnh, đầu Quận, đầu Xã giáng xuống đầu dân lành miền quê như Tân Châu, Hồng Ngự.

Và việc gì phải đen, đã đến : Sáng ngày 1-5-1975, các Quan Đầu Tỉnh đầu Quận đã biến mất, để không có dịp nhìn thấy đoàn quân Giải Phóng đi bộ thư thả từ Miền, vào Quận chiếm gọn, không một tiếng súng.

Đoàn Quân Giải Phóng này, đa phần là tân binh, không giống ai, ngựa ngáo từ trong rừng về thành phố như một đàn bò.

Phó Thành và tôi nhìn nhau lắc đầu, chảy nước mắt, thương cho VNCH, thương cho thân phận chính mình.

II.

Đồn Ông Suốt:

Phó Thành trốn về Saigon với vợ con, nghe đâu, đi tù cải tạo ở Long Giao.

Tối 6-5-1975, nửa đêm, Công an tới đọc lệnh Bắt giam của Ủy Ban Quân Quản Tỉnh Long Châu Tiền, bị bịt mắt và thả vào nhà tù. Sáng, khi mới tỏ mặt người thì Khiêm được: "Ra Khoen" (rút chân ra khỏi cái kiềng sắt hoen rỉ) để ra ngoài làm vệ sinh cá nhân.

Mới tỏ mặt người, nhưng Khiêm đã nhận ra đủ mặt Phe Ta: Ông Chủ cây xăng duy nhất tại Tân Châu Sáu Thả (tự Chơi) nguyên Chủ tịch Đảng dân Chủ Quận Tân Châu, Tr. Ủy Thiệu, Th.Tá Hoàng Trưởng CSQG Quận và các trưởng cơ sở Quận, Xã trưởng.

Khiêm không ngạc nhiên khi nhận ra "toàn bộ không cắt xén phe ta" đã Vô Khoen ráo trọi.

Riêng Sáu Thả, thì đây đúng là một "truyện dài Nhân Dân Tự Vệ".

Sáu Thả tự Chơi, là một anh nhà giàu ăn chơi khét tiếng khiến chị Sáu Hoàng Quân cứ than vắn thở dài tâm sự với Khiêm nhiều lần.

Đùng một cái, nghe Phó Quận Thành tung hứng ra sao, Sáu Thả nhận làm Chủ tịch Đảng Dân Chủ Quận Tân Châu.

Là Chủ tịch Đảng Dân Chủ của TT Thiệu, oai lắm chứ. Từ khi lãnh cái "Title" Chủ tịch Đảng thân chính, Sáu Thả được xếp ngang hàng với các VIPS trong các buổi lễ lạc quan trọng của chính quyền và Tôn giáo.

Khiêm ngồi hàng sau, nhìn cái đầu húi tóc móng lừa của Sáu Thả nghiêng qua, ngoái lại mắt hết nghiêm trang chẳng ra cái thể thống gì cả, trong bầu không khí cần sự nghiêm trang tối thiểu.

Đúng là thân làm tội đời, nên: Tinh Vui Trong Phút Giây Thôi" và nay thì Sáu Thả cũng vô khoen như Khiêm: một bác sĩ Ngụy, cựu sĩ quan Ngụy, được đế quốc Mỹ gài lại để chống phá Cách mạng. Đó là nguyên văn cái Lệnh Bắt Giam mà Công an Vẹm đã đọc khi bịt mắt, công tay Khiêm bỏ vào Nhà Tù Đồn Ông Suốt này.

Đồn Ông Suốt nằm trong rừng, thuộc Xã Long Sơn, gồm bốn giẫy nhà tường gạch, mái tôn và một cái lều nhỏ phía sau dùng làm nhà bếp.

Ai đã đi tù CSVN thì biết rõ những khâu, đoạn, trò tuyên truyền láo khóet của họ như thế nào rồi, xin miễn kể ra đây làm mất thì giờ của quý vị.

Dĩ nhiên, phòng chứa tù nhỏ 4X12 thước, lại bị nhồi nhét hơn 50 mạng, tiêu tiểu tại chỗ, đêm vô khoen, thì đây là một địa ngục trần gian không hơn không kém với cái nóng phồng da và mùi phân nước tiểu ngộp thở.

Tháng đầu, thời khóa biểu như sau:

. 5 giờ sáng cai tù mở cửa cho tù ra sau rừng làm vệ sinh cá nhân.

. 6 giờ ăn 2 chén bo bo hoặc ngô luộc với canh cá tra nấu với thân cây chuối cắt mỏng (như cho heo ăn).

Ra lao động tới 5 giờ chiều, vô ăn cơm chiều với sắn độn cơm gạo mốc được Tăng Cường (Vẹm gọi là Cải Hoạt) một ít rau khoai lang chấm nước muối.

. 6-giờ chiều: ngồi nghe cán bộ dạy bảo về chính sách khoan hồng của Cách Mạng với tù, thay vì mang ra bắn bỏ; dạy bảo về luật lệ nhà tù về cải tạo tư tưởng tốt, lao động tốt v.v...

. 7-giờ: vô khoen. Cấm nói chuyện to, chuyện nhỏ.

Tháng thứ hai, có một số tù mới, mà không ai có thể ngờ là các Ban Trị sự cả Ba Nhiệm Kỳ PGHH.

1. Cụ Hội trưởng Trung Ương Nhiệm kỳ I Lương trọng Tường bị bắt vô tù và chết trong tù ở Saigon.

2. Nguyên bưng BCH Nhiệm kỳ II với Cụ Hai Nhiệm, Sáu Nhỏ.

3. BCH PGHH Nhiệm Kỳ III không thiếu một ai.

Khiêm được họ rí tai cho hay Ông Hội Trưởng GPHH Hòa Hảo Quân Tân Châu tên Nguyễn hồng Châu đã trốn thoát, vào bưng mưư đồ chống lại MT-GPMN.

Quý Chú Bác cả ba Nhiệm Kỳ đều đã trọng tuổi, rất đạo hạnh và Khiêm nhận ra họ rất bình tĩnh, thân nhiên coi truyện tù đây, chết chóc như chuyện nhỏ, có chết cho Đạo Pháp cũng không sao.

Khiêm kính trọng họ và hiểu tại sao CSVN phải bắt hết, nhốt hết họ vào tù.

III.

Tới tháng thứ ba, Khiêm được cai tù "bố trí" vào toán làm giường sắt cho cán bộ.

Anh Vĩnh, tù chính trị, nguyên thợ hàn làm trưởng toán dẫn Khiêm và vài anh em đi kiếm sắt áp chiến lược mang về cửa, cắt, hàn, nối rồi sơn phết cho đẹp để cán bộ mang về nhà dùng.

Hết làm giường sắt, họ chuyển Khiêm qua toán mộc, cửa cây lấy gỗ đóng bàn, ghé, tủ cũng để các quan cán bộ xài chơi.

Buổi tối sau khi kiểm điểm, bình bầu, Khiêm được chỉ định đặc cách diễn giảng những bài học chính trị mà Trên muốn nhồi sọ đám tù Ngụy.

Sáng hôm nay, cai tù cho lệnh Sáu Thả, Khiêm và vài anh em trẻ vào ao làng hái rau muống, mò cua bắt ốc về cho nhà bếp để "Cải Hoạt" tù.

Một anh bảo vệ, đeo AK, dẫn toán vô làng hành sự. Vừa ra khuất góc trại, thì bất ngờ chị Sáu Thả nhào ra, ôm cứng lấy chồng khóc mưa. Rồi chị rút ví ra một mớ tiền Hồ gửi cho anh bảo vệ bảo: "Năm à, cháu để di thư thả với chú Sáu ít phút. Di bảo đảm không ai trốn trại đâu.

Thì ra, Chị Sáu đã móc nối được với cai tù, bảo vệ để gặp chồng tâm sự, cũng như mang thịt kho, thuốc lá (Sáu Thả nghiền nặng) cho chồng Cải Hoạt.

Cũng kể từ đó, Khiêm theo Sáu Thả đi vào làng kiếm rau muống, cua cá nuôi tù và đỡ đói nhờ Chị Sáu.

Sau khi Chị Sáu rử rĩ với chồng, ra về, thì Sáu Thả có vẻ phấn khởi lắm, cứ cười hở cả mười cái răng bạc ra. Khiêm nghi quá, hỏi liền :

- Chị Sáu kiếm được thuốc tốt, anh sắp ra tù?

Sáu Thả khều khều Khiêm, nói nhỏ:

- Im đi cha nội. Bả đang kiếm Thầy, Thợ. tón kém lắm chú mày ạ.

Hiển nhiên. Sáu Thả chủ cây xăng phải chi bọn thôi.

- Tón kém là cái chắc. Chứ bộ cái tội Chủ tịch Đảng Dân Chủ của Anh nhỏ lắm sao.

Sáu Thả thở dài:

- Thôi đừng có bàn nhảm nữa. Chú mày làm việc với Xija (CIA Mỹ) tội còn nặng hơn ta nhiều, ở đó mà cười đi.

Quả thật Khiêm lo nghĩ buồn rầu tới thúi ruột vì bỗng không bị Cách Mạng quàng vào cổ cái tội gián điệp nằm vùng đồng nghĩa với ở tù mút mùa Lệ Thủy đúng như Sáu Thả bàn thật. Như anh Tr. Úy Thiệu, nguyên Ban II Tiểu đoàn, đã bị đối trại, nghe đâu ra Trung hay Bắc gì đó.

Cũng như anh Vĩnh thợ hàn, thành viên Đảng Phục Quốc của Cha Hoàng, ngày về sẽ xa lắc xa lơ.

Hôm qua, nửa đêm, quản giáo điệu Khiêm và Vĩnh lên hỏi cung, lần thứ 5.

Khiêm cố nhớ, khai như cũ.

Còn Vĩnh, sau khi về phòng, vô khoen, thì Khiêm thấy anh ta xuống sắc, buồn phiền hiện rõ trên mặt .

Và sáng nay, khi cán bộ điểm danh ra lao động, thì Vĩnh quy xuống, đi không nổi và tối thì tắt thở ra đi một cách nhẹ nhàng lúc nào, không ai hay.

Khiêm được lệnh Trưởng trại ký vào giấy khai tử cho Vĩnh với nguyên nhân đột quy vì bệnh Tim. Thời thế cũng xong một kiếp tù.

IV.

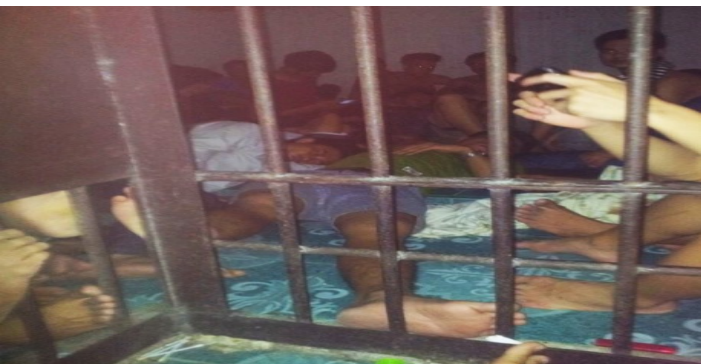
Sáu Thả ra tù, và bỏ về Saigon ngay.

Các Chú Bác Ba nhiệm kỳ PGHH được di chuyển xuống căn nhà lá.

Và Khiêm được lệnh thu xếp đồ đạc cá nhân, mai về khám Chí Hòa Saigon, tù tiếp.

Khiêm hiểu rằng, rồi đây, Khiêm sẽ tiếc nhà tù Đồn Ông Suốt, những đêm mất ngủ vì khoen sắt cửa vào chân tới chảy máu. Và cả những bữa cơm Heo Ấn tại đây, dù gì cũng còn hơn là vô Chí Hòa tù kín.

Nguyễn Đức An
30-4-2017

NGUYỄN CẦU

Từ ngày xa xứ ra đi

Tâm tư luôn vẫn hướng về nước Nam

Thương sao sông Nhị núi Lam

Người xưa chẳng quản nguy nan giữ toàn

Ngò đâu một phút tiêu tan

Cộng quân cùng với Việt gian một phường

Bốn mươi năm lê đau thương

Nghĩa nhân vắng tiếng cương thường đảo điên

Nảy sinh xã hội kim tiền

Than ôi địa ngục nối liền trần gian

Chính quyền chuyên chế tham tàn

Nhân dân cơ cực oán than chất chồng

Tha hương luống những cảm thông

Hướng về quê mẹ tác lòng héo hon

Trưng Vương trường cũ vẫn còn

Tới nay tính đã được tròn bách niên

Công ơn liệt nữ không quên

Ngôi trường hãnh diện mang tên Hai Bà

Nhớ xưa hận nước thù nhà

Chị em Trưng Nữ quyết ra sa trường

Diệt tan quân giặc Bắc phương

Anh Thư nước Việt nêu gương muôn đời

Giờ đây giặc khắp nơi nơi

Đã tâm phá hoại cuộc đời dân ta

Đã toan chiếm giữ sơn hà

Lại thêm diệt chủng ấy là mưu thâm

Nguyễn cầu Trưng Nữ rử tâm

Giang sơn cẩm tú núi Lam sông Hồng

Xin cho xuất hiện anh hùng

Phát cờ khởi nghĩa diệt phường Cộng nô

Góp công dựng lại cơ đồ

Toàn dân vui đạt ước mơ thanh bình.

Hương Lan

TÌM Đâu RỰC RỠ QUÊ HƯƠNG NGÀY XƯA ?

Tôi tự hỏi đã quên hay còn nhớ,
Đường u buồn trong sương gió mịt mờ,
Sóng trùng dương hay mây trời bàng lãng,
Dẫn lối về Sài Thành của mộng mơ ?

Trong nước nở nghẹn ngào giòng tâm tưởng,
Có còn chăng niềm thương tưởng quê hương ?
Đất mẹ, quê cha, giờ xa lạ quá,
Tình người xưa, sao hiu hắt thể lương !

Bón bề, năm châu, thăng trầm thay đổi,
Đường quê người, bốn ba bước nổi trôi,
Tháng năm dài, sống đời người du mục,
Nhìn quê hương qua sương khói xa xôi.

Có còn chăng bài thương yêu thành phố,
Hàng me dài, râm bóng mát thành đô,
Chiều hò hẹn người tình đầu mộng tưởng,
Lá vàng bay thương tình thuở ngây ngô ?

Ven bờ sông, bóng chèo ngời mong đợi,
Nhẹ gót hài, ta xây mộng trong đời,
Ước mơ nhiều dù khung trời lửa khói,
Say ngày thơ, tình là nắng rạng người ?

Còn nhớ chăng mái trường thơ yêu dấu,
Hương hoa hồng, hoa sứ, thoáng nhiệm màu,
Chiều lang thang ven hồ sen hoa nở,
Tay trong tay, quên sách vở dài lâu ?

Ai còn nhớ tiếng rao hàng ơi ơi,
Bánh mì Tây, phở Bắc nóng, mời xơi,
Tà áo bay như bướm vờn hoa nắng,
Nắng nhuộm hồng tình thanh nữ vào đời ?

Phố chợ xuân, hoa muôn màu đua nở,
Trầm hương bay tự nhang khói trang thờ,
Tràng pháo đỏ đêm giao thừa vang vọng,
Hồng bao đầy, chúc hạnh phúc mùa thơ ?

Tâm bở ngỡ, nhớ chẳng đài chiến sĩ,
Vòng hoa tươi, tường nhớ kẻ ra đi,
Tượng Đức Mẹ chan hòa tình nhân ái,
Giáo đường cao, tòa Thiên Chúa uy nghi ?

Tâm trĩu nặng, hồn mịt mờ hồn tù,
Còn nhớ chăng thời niên thiếu buồn vui ?
Thời gian đọng, giọt thấm rơi trên má,
Giờ tìm đâu đường dĩ vãng ngậm ngùi !

Sài Gòn hỡi, tôi mơ người lần nữa,
Khoác lên người màu áo thuở xa xưa,
Áo thiên thần, khép cánh buồn muôn thuở,
Tiếc một thời Việt Nam của ngày xưa !

Hỡi Việt Nam, hỡi Sài Thành mộng tưởng,

Tôi sợ nhiều, một ngày, cuối đoạn đường,
Người đi mãi trong khung trời vĩnh biệt,
Người về đâu, hiu hắt tiếng quê hương !

Trong ảo ảnh của đua đòi đối trá,
Áo tường đường vắng minh chốn phương xa,
Diệt văn hoá, tự do, đường chân chính,
Quê hương này là thảm trạng dương tà !

Trong ngao ngán thói đời lấm dối gian,
Diệt ân tình, đạo nghĩa, chẳng hoang mang,
Tìm đâu hỡi, tâm Việt Nam thuần túy,
Tình bao la, tương trợ, dầu lâm than ?

Nên tôi vẫn mịt mờ đường quê cũ,
Lối nào về thăm thăm đất sa mù,
Đâu quê mẹ, ngọt phù sa bồi đắp,
Đâu quê cha, ngùi sương nắng thiên thu !

Việt Nam hỡi, đất của người muôn thuở,
Gia phả dày, tự trượng mẹ Âu Cơ,
Giòng Lạc Long dựng giống nòi bất khuất,
Nặng ưt hờn, lời non nước vỡ bờ !

Việt Nam hỡi, còn chăng thời hoàng sử,
Nghẹn ngào thương giòng oai dũng, anh thư.
Người chẳng đặng nhìn mặt trời, hoàn vũ,
Người về đâu, tràn ưt hận tâm tư !

Người vẫn vang lời non sông kiêu hãnh,
Tâm thanh cao, hồn hiệp sĩ hùng anh.
Người ngàn sau vịnh tình người ân nghĩa,
Ngọn đuốc thiêng còn rạng rỡ tinh anh !

Đời viễn xứ, tình quê hương thăm thẳm,
Mang trọn đời trời quê cũ xa xăm.
Còn vĩnh cửu tình Việt nam rực rỡ,
Sống trong ta hồn sông núi ngàn năm !

*Thương miền quê xưa, đất tổ,
Huỳnh Anh Trần-Schroeder*

WHERE DO I FIND YOU, HOMELAND OF A GLORIOUS
PAST?

Do I still know the way to Saigon, my hometown, my child-
hood home,
Whose name nowadays exists only in her former inhabi-
tants' faithful memory?
Am I still capable of loving this alien society,
That my beloved ancestral home of VietNam has since be-
come?

So far from home, so long in time have I been drifting in
dismay,
On the earth four oceans and five continents' many ways!
I have studied, immersed myself in many different cultures,
Encountered numerous ways of life at their dawn, at their
doom.
Is my heart still longing for my hometown Saigon,
Its canopied tamarind streets that saw my first love bloom,
The river bank where my lover waited in excitement,
For our escapades, enchanting and innocent?
Does my memory still keep the exquisite image of an in-
genious time

Of gallivanting a school fragrant with plumeria blossom and roses in profusion?

Does it recall the serene beauty of waterlilies on the pond that reflected our promenades between auditorium lectures, Street vendors of pho and French baguettes, announcing their merchandises in grand fanfares, Flower markets of the Têt festivities, in apparels of many shades and fragrances, Firecrackers on porches and doors, in long strings and festooned garlands, Volutes of incense above ancestral altars, lion dances in the streets, midnight fireworks glares, Graceful maiden's silky tunics flowing in the breeze like butterfly wings, The all lit Đức Bà catholic cathedral, the decorated statues of war heroes on victory wings?

Do my aching heart, my desperate soul,
In utter grievance, recall,
A time of unparalleled youth fragrance,
The time of a forlorn bitter drop of remembrance?

O, Saigon of my youth, tumultuous and precious,
I long to see you adorned in traditional apparel,
So much more precious as you are now a fallen angel,
All the more heartfelt, uplifting, poetic, wondrous,
Poetic as a treasured past of a beautiful grande dame,
Uplifting as the throbbing heartbeat of the old VietNam.

O, country of ancestors and august heroes,
I so dread to see you gone in my lifetime,
Not with the winds of war forty years ago,
But due to the callous mindlessness of the life strife
Of my people whose heart and soul bleed through the nightmarish transgression,
The time and hardship of a false rebirth of freedom in utter disillusion,
The mirage of an artificial pursuit of the civilization,
Annihilating the core of the ethical VietNam of our recollection.

O, valorous country of mine, your history sadly marred,
Fashioned in the upheavals and sorrows of war,
Glorious in the sacrifices and altruism of its people,
Where could I still find you, in honor, in regard,
The old VietNam's gentle heart, its caring soul?

Thus, I am at a loss of finding the way back to my hometown,
In my motherland of milk and honey,
In my fatherland of dignity and duty,
A dream forever carried away on the life stream to nihility,
down and down.

O, proud VietNam of my ancestors,
If you cannot survive this maleficent reality,
In my faithful world of vivid propensity,
Never will you be ephemeral or lame!
Noble heart of knights and heroes of valor,
You live on, unforgettably, eternally acclaimed!

OU TE RETROUVER, PATRIE À HISTOIRE GLORIEUSE ?

Suis je encore capable de naviguer ces voies,
Vers Saigon, ville de ma jeunesse aux abois,
Puis je encore aimer cette société étrangère,
Qu'est devenu le VietNam, mon pays natal de naguère?

Si longtemps ai je bourlingué les quatre mers et cinq continents de la terre,
Étudié, même m'étais imbibée dans différentes cultures et voies de vie.

Mon coeur chanterait t'il encore l'attrait de ma ville natale de Saigon,
Ses voutes de feuillages de tamariniers à ombres profondes,
Qui avaient vu l'épanouissement de ma première idylle,
La berge de rivière où mon bien-aimé m'attendait dans excitation,
Pour escapades innocentes et enchantées?
Ma mémoire garderait t'elle encore l'image candide d'un temps de bonheur,
À me balader dans courts d'école parmi rosiers et frangipaniers en fleur?
Mon âme se souviendrait t'il quelque peu de la beauté tranquille
Des nénuphars du lac qui reflétait nos promenades d'entre lectures d'auditorium?
Garderait t'il encore les spectacles des marchands de rue annonçant pho et baguettes de mie à tue-tête,
L'enchantement des marchés de fleurs célébrant le Nouvel An Nguyễn Đán dans apparats de fête,
Guirlandes de pétards, danses de lions, volutes d'encens sur autels d'ancêtres,
Tuniques de soie des jeunes filles flottant comme ailes de papillon dans brises légères?
Sentirait t'il mon admiration pour la toute illuminée cathédrale Đức Bà, ma révérence contemplant les statues de nos héros de guerre?

Coeur de peine, âme de détresse,
Vous rappelez vous, dans nuées de tristesse,
Ce temps incomparable de jeunesse de larmes et de rires,
Le temps d'une goutte éperdue, pleurant amer souvenir?

Ô, Saigon de ma jeunesse émotionnelle,
Je rêve de te voir parée de ta robe traditionnelle,
Poignante telle ange déchu, d'autant plus magnifique,
D'autant plus charmant, exaltant, poétique,
Tel ravissant trésor d'un passé de belle dame,
Tel rythme joyeux du coeur de l'ancien VietNam.

Ô, VietNam de mes ancêtres, Saigon de mes rêves d'antan,
J'ai grand peur qu'un de ces jours vous disparaissiez de ma vie,
Non par souffles des vents de guerre existant quarante années auparavant,
Mais à travers la lutte exorbitante du pays présent pour sa survie.

Ô, temps illusoire de fallacieuse liberté,
Mirage de poursuite artificielle de civilisation affectée,
Sur vos marches anéantissant les fondations du VietNam éthique,
Où retrouver âmes à moralité trempée de nos gens véridiques?
Où rechercher les vestiges de notre lignée de tradition belle?
Comment perpétuer l'âme généreux du VietNam originel?

Ainsi sont ces raisons que je suis perdue sur voie de retour vers ma ville natale,
Dans bercail-mère de miel et de lait,
Dans patrie-père de dignité et responsabilité,
À retrouver un rêve disparu dans la réalité de vie cataclysmale.

Ô, illustre VietNam de mes ancêtres glorieux,
Si tu ne peux survivre réalité perfide,
Dans mon monde fidèle d'imagination vivide,
Jamais tu ne serais éphémère ou passable!
Coeur vaillant de chevalier légendaire et héro preux,
Tu demeures flambeau éternel, impérissable!

Huỳnh Anh Trần-Schroeder

Vũ, một chàng trai trẻ xuất thân từ một gia đình trung lưu ở miệt Tân Châu, An Giang, vừa hoàn thành bậc trung học và khăn gói lên đường để thi vào một trường danh tiếng tại Dalat, đó là trường Võ Bị Quốc Gia, vào cuối năm 1959.

...
Nhớ lại, cách đây bảy năm, sau khi xong bậc tiểu học, Vũ phải lên Long Xuyên để học tiếp bậc trung học vì Long Xuyên là một vùng đất phát triển và sớm hấp thụ nền văn minh từ Saigon, nên gia đình Vũ muốn chàng lên đây theo học để có một tương lai tươi sáng hơn ở những vùng quê hẻo lánh nơi miền sông nước Tân Châu. Chân ướt chân ráo đến phố thị Long Xuyên, Vũ tá túc tại nhà người cô bà con để trọ trong những năm theo học ở đệ nhất và đệ nhị cấp. Những ngày đầu xa nhà, Vũ nhớ vô cùng từng con đường, góc chợ, hàng cây, và những thằng bạn cùng xóm với những trò chơi như bắn đạn, bắn dây thun, hay táng lon, đá đế, v.v... những trò chơi dân dã sao mà vui lạ và khó quên. Phố thị Long Xuyên tuy nhà cửa còn thưa thớt, xe cộ ít ỏi, nhưng lại là phố thị sầm uất nhất trong khu vực. Nơi đây cũng là chợ đầu mối tập trung hàng hoá để đưa về Saigon phân phối. Dù nhớ nhà, nhưng Vũ vẫn đặt việc học là trên hết vì đó cũng là kỳ vọng của cha mẹ ở quê nên chàng chỉ biết học và học. Ngoài thời gian ở trường, chàng chỉ quanh quẩn ở nhà học bài và phụ giúp gia đình người cô trông coi hàng quán.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chàng trai miệt Tân Châu ngày xưa bây giờ đã trở thành một chàng trai phố thị Long Xuyên. Ở đâu lâu ngày thì trở thành thân quen nơi đó, chàng nghĩ vậy, vì cảm giác nhớ như những ngày đầu không còn nữa. Những lần về thăm nhà, gặp lại mấy thằng bạn trong xóm, cùng đi ăn uống, chơi đùa, nhưng cái cảm giác thời tiểu học không còn, và ngày chia tay trở lại trường cũng chẳng nhớ nhung như xưa. Có lẽ chàng đã lớn, có lẽ chàng đã quen với cuộc sống nơi thành thị nhộn nhịp? Nhiều câu hỏi chàng tự đặt ra mà không có câu trả lời. Nhưng có một điều chàng có thể khẳng định rằng... bởi vì mình đã yêu, và đã có người yêu.

Năm đó, vào ngày tựu trường, chàng đã tình cờ gặp Vi, và cái cảm giác là lạ lâng lâng dâng lên trong lòng chàng. Suốt ngày hôm ấy, và cả những ngày

hôm sau, hình bóng của Vi luôn ở trong tâm trí chàng. Vũ tự hỏi: "chẳng lẽ mình đã yêu?" "Không, mình còn một năm nữa mới xong bậc trung học, không thể yêu được. Nàng nhỏ hơn mình một lớp, lại càng không thể yêu." Nghĩ vậy nên Vũ cương quyết rằng, đó không phải là tình yêu, mà có thể là một tia sét của cái tuổi mới lớn. "Vâng, đúng vậy." Chàng nhủ thầm. Nhưng rồi cái bóng hình ấy cứ lớn vồn trong đầu Vũ, ngày nào cũng gặp người con gái có nước da bánh ít, mái tóc dài chấm thắt lưng, đôi vai tròn đầy đặn, và nhất là cái mũi con gái mỗi khi nàng đi ngang qua đã làm Vũ ngất ngây. Đôi mắt tròn xoe, hai hàm răng trắng đều như hạt bắp càng làm chàng điều đứng mỗi khi Vi nhìn hay cười. Một ngày giữa năm học, không dẫn lòng được nữa, khi chàng đã cảm nhận ra rằng nàng cũng có cảm tình với mình, Vũ quyết định viết thư gửi nàng để bày tỏ tâm tình. Sau mấy đêm vò đầu bứt tóc, bóp trán, nặn óc, Vũ viết được vồn vẹn có mấy chữ:

"Vi mến,

Lần đầu tiên gặp Vi, Vũ như bị tiếng sét ái tình đánh trúng. Hình ảnh Vi ngày đêm hằn sâu trong tâm trí Vũ. Bấy lâu dặn lòng là phải đặt việc học lên hàng đầu, nhưng lý lẽ con tim đã thắng lý trí. Hôm nay Vũ bạo gan viết lá thư này gửi đến Vi và mong được làm bạn cùng Vi.

Vũ

TB: Hôm nay Vũ quyết định nói ra, nếu không cái bụng của Vũ nó sẽ phình ra, bự lên và bể mất".

Vồn vẹn chỉ bấy nhiêu, rồi chạy ù đến đưa Vi khi gặp nàng trong sân trường. Sau đó Vũ hồi hộp chờ đợi. Một ngày, hai ngày...một tuần...hai tuần...Vẫn không thấy Vi trả lời dù rằng nàng đã gặp Vũ hằng ngày nơi sân trường. Tính ý nàng cũng không có gì khác biệt càng làm Vũ bối rối hơn. Gần một tháng trôi qua, vẫn bật vô âm tín, Vũ định bỏ cuộc thì một buổi sáng trước giờ vào lớp, Vi đã nhờ người bạn thân trao mảnh giấy nhỏ cho Vũ, cũng vồn vẹn mấy chữ:

"Vũ thân mến,

Vi cũng như Vũ. Đã mến Vũ từ lần gặp đầu tiên. Hôm nay mình làm bạn với nhau hé. Còn chuyện con tim thì cứ để nó tự nhiên đi Vũ nhé.

Vi"

Úi trời ơi. Đọc xong Vũ mừng như được một viên kẹo hồi còn bé tí. Chàng vội nhảy lên reo mừng sung sướng làm đám bạn xung quanh chẳng biết gì...nhìn Vũ ngờ ngác. Chàng mắc cỡ chạy một mạch vào lớp.

Buổi chiều cuối tuần, hai người hẹn nhau đi chơi. Đó là buổi đi chơi đầu tiên của Vũ và Vi. Chàng và nàng cùng nhau đạp xe qua những con đường trong thị xã Long Xuyên, huyền thuyên biết bao điều. Vũ cho biết mộng ước của chàng là được trở thành một quân nhân để chiến đấu bảo vệ đất nước. Và Vi cũng ủng hộ và động viên Vũ. Biết được hoài bão

của Vũ, nàng càng yêu mến Vũ nhiều hơn. Tình bạn giữa họ ngày càng gắn bó cho đến một ngày.....một ngày thứ Bảy khi hai người ngồi trong rạp chiếu phim, Vũ đã mạnh dạn nắm tay Vi lần đầu tiên, và cả hai bắt đầu đổi cách xưng hô:

Vũ nói:

- Vi nè

Vi đưa mắt nhìn Vũ.

- Chuyện gì Vũ?

- À phim hay ghê. Vũ nói bằng giọng quơ.

Vi nói:

- Dạ.

Vũ đưa bàn tay mình tìm lấy tay Vi.

- Anh.....anh.....yêu em.

Vi mắc cỡ, nhưng vẫn để tay mình trong tay Vũ và nói:

- Em biết. Em cũng vậy.

Thời gian thấm thoát trôi đi, tình yêu của Vũ và Vi càng lúc càng mặn nồng theo thời gian. Vũ đã lấy được mảnh bằng Tú tài và chờ ngày nhập trường ở Dalat. Những ngày nghỉ hè, chàng về quê để phụ giúp gia đình, cuối tuần chàng mới đón xe lên Long Xuyên để cùng người yêu dạo phố, cine, và đi chơi đây đó. Chiều Chủ nhật chàng lại về quê. Rồi ngày nhập trường Võ Bị cũng đã đến. Vũ từ biệt cha mẹ cùng anh chị em để lên đường bắt đầu cho cuộc sống mới, cuộc sống của một sinh viên quân ngũ. Trước khi lên Dalat, Vũ ghé lại Long Xuyên thăm và từ biệt người yêu. Hai người cùng nhau rảo bước trên những con đường quen thuộc, vào những quán ăn mà hai người đã có nhiều kỷ niệm. Và giờ chia tay đã đến, Vi nước mắt chảy dài trên hai má nắm lấy tay Vũ và nói:

- Anh yêu, ngày mai này em không còn được ở bên anh nữa rồi. Anh lên đó nhớ giữ gìn sức khỏe nhé.

- Anh sẽ rất nhớ em đó. Không có em anh buồn lắm. Em ở nhà phải ráng học nghe không.

...

Đà Lạt thành phố sương mù, đẹp và thơ mộng đã làm mê lòng các chàng trai nuôi mộng hải hồ, nguyện hiến dâng sức trẻ cho quê hương đất nước. Các chàng trai mặt búng ra sữa đến từ khắp nơi đang háo hức chờ đợi nhập trường. Đó là một ngày đẹp trời cuối tháng Mười Một năm 1959. *Ngôi trường Võ Bị uy nghi, đồ sộ, tọa lạc trên một ngọn đồi cao (ngọn đồi mang số 1515), giữa núi Lapbé Sub và hồ Than thở, được xây cất kể từ 1960. Đây là nơi tụ hội của bao chàng trai khôi ngô tuấn tú, chọn nghiệp kiếm cung để thoả mộng sông hồ*. (Lê Đình Cai-Đà Lạt và những kỷ niệm về trường Võ Bị Quốc Gia)

Không lâu sau đó thì Vi cũng lấy được mảnh bằng Tú tài và lên Saigon theo học ở trường Đại Học Văn Khoa. Từ đó những cánh thư chứa đầy yêu thương của đôi trai tài gái sắc bay qua lại với nhau

qua nhịp cầu Bưu điện. Thỉnh thoảng nàng đón xe lên Dalat thăm người yêu, hay đôi khi Vũ đón xe về Thủ đô thăm nàng trong những ngày nghỉ phép ngắn ngủi. Những ngày cuối tuần hay nghỉ lễ, Vũ và Vi thường có những khoảng thời gian bên nhau bách bộ khắp các con phố Dalat thơ mộng, hay vào quán ăn hàng, đi ciné. Các chàng trai trong những bộ đồng phục sinh viên sĩ quan đi bên cạnh các cô gái áo dài thướt tha hay những bộ đồ hợp thời trang là niềm ao ước của bao chàng trai cô gái mới lớn. *Hình ảnh oai phong, liễm liệt của các sinh viên Võ Bị, xuất hiện trong bộ lễ phục uy nghi màu trắng, cổ cao, có sọc xanh, tua vai vàng, với thanh gươm bên cạnh... trong các dịp lễ tại địa phương đã gây ấn tượng sâu đậm trong tâm hồn của bao chàng trai* (theo Đà Lạt và những kỷ niệm...của tg Lê Đình Cai) nuôi mộng hải hồ và khát vọng đem chí trai bảo vệ non sông đất nước.

Những Hồ Than Thở, Thác Cam Ly, Hồ Xuân Hương...đều in đậm dấu chân của Vũ và Vi. Ở nơi đây, đâu đâu cũng đầy ắp kỷ niệm của hai người. Là một sinh viên sĩ quan, Vũ vừa được huấn luyện quân sự, vừa được học văn hoá, và khi ra trường sẽ được cấp bằng Cử nhân. Sau những năm trong quân trường, các tân khoá sinh, những người trước đây trông bảnh bao, ốm yếu, giờ là những chàng trai khoẻ mạnh, da sạm nắng, oai phong, rắn chắc.

Thời gian huấn luyện đã qua. Các chàng trai sinh viên sĩ quan bây giờ là những vị chỉ huy trong các binh chủng của Quân lực Việt nam Cộng Hòa và được đưa đi khắp bốn vùng chiến thuật. Vũ gia nhập vào bộ binh và đã từng chiến đấu ác liệt với quân thù. Những trận đánh nảy lửa, những cuộc đụng độ không cân sức, những chuyến hành quân thâu đêm suốt sáng,..., đều có sự góp mặt của Vũ. Trong một lần bị cộng quân phục kích, Vũ đã bị thương nặng và được trực thăng chở về bệnh viện cấp cứu. Sau khi xuất viện, Vũ đã không còn đi tác chiến nữa mà được lệnh về làm việc ở Bộ Chỉ Huy, sau đó là các Quân khu và Tiểu khu. Vũ và Vi đã thành hôn sau lần chàng bị thương, tại một nhà hàng ở Chợ lớn, và những đứa con dễ thương đã lần lượt ra đời.

Cuộc chiến ngày càng ác liệt, súng nổ đi đùng đùng khắp nơi. Những vùng đất Việt nam Cộng hoà từ từ rơi vào tay địch. Rồi ngày đại tang cũng đã đến khi Thủ đô Saigon thất thủ. Vũ cùng bao Quân Cán Chính của VNCH đã bị lừa khi tin lời bịp bợm của bọn cs Bắc Việt là chỉ đi học tập cải tạo trong mười ngày. Chàng cùng đồng môn, đồng đội đã bị lưu đày khổ sai tận miền Bắc rừng thiêng nước độc. Vũ đã gọi cái ngày của tháng Tư đen là "Mùa Thu Chết" cho chính bản thân chàng ở tuổi ngoài ba mươi.

... Mười ba năm tù khổ sai trong ngục tù cs, và bốn năm trong nhà tù lớn VN, cuối cùng Vũ và gia đình cũng đã đến được bến bờ Tự do qua diện HO. Lại bắt đầu lại từ đầu với hai bàn tay trắng. Làm

việc, học hành, và có được mảnh bằng kỹ sư cùng cơ ngơi vững chắc. Năm tháng trôi đưa, các con của Vũ-Vi cũng đã thành nhân và thành thân với những công việc vững chắc nơi xứ Cờ Hoa. Hôm nay, Vũ, một chàng trai trẻ đầy nhiệt huyết năm nào khi bước chân vào trường Võ Bị, một sĩ quan chỉ huy can trường nơi đầu sôi lửa bỏng, một người tù chỉ với da bọc xương, tưởng đã bao lần bỏ thân nơi ngục tù u tối,... đã là một ông lão ngoài bảy mươi, ngồi nhớ lại những chuyện đã qua của đời mình mà tưởng chừng như những thước phim trên màn ảnh rộng. Đã hơn bốn mươi mùa thu đi qua, mùa thu năm nào cũng là một "Mùa Thu Chết"

Quốc Thái

**Bài này, Quốc Thái xin được kính tặng thân sinh cùng các Chú Bác, quý NT/VTH đã từng là một cựu sinh viên Sĩ quan dưới trường Mẹ Võ Bị Đà Lạt mà Quốc Thái được hân hạnh làm thế hệ hai.*

***Những nơi có dấu (*) là trích từ <http://www.dalatdayeu.org>*

nhớ Qui Nhơn

Nhớ gì ở Qui Nhơn?
Nhớ bè bạn, nhớ trường?
Nhớ tình đầu thắm đẹp?
Nhớ kỷ niệm ấm êm?

Nhớ gì ở Qui Nhơn?
Nhớ tên những con đường?
Phan Đình Phùng, Võ Tánh,
Nguyễn Huệ, biển Qui Nhơn?

Nhớ gì ở Qui Nhơn?
Trăng sáng trên đầu non
Hai mái đầu xanh tóc
Bãi biển đón gió non

Nhớ gì ở Qui Nhơn?
Nhớ những lần dỗi hờn
Nhớ thư xanh đêm vắng?
Nhớ má hồng, môi son?

Nhớ gì ở Qui Nhơn?
Kem Phi Diệp thơm ngon
Phim hay rạp Kim Khánh
Bánh mì sáng nóng giòn

Nhớ gì ở Qui Nhơn?
Ghềnh Ráng sóng dập dồn
Suối Tiên nước trong vắt
Nắng chiều đẹp hoàng hôn.

KD
Florida, 4 tháng 4 năm 2017

giọt buồn quê hương

Quê hương ơi, khóc muộn màng,
Khi tàn chiến trận, trên ngàn đạn bom.
Mưa nguồn, suối lệ góp gom,
Rửa đồng máu đỏ, hổ bom, bờ hào,
Rửa nương nhuộm đỏ máu đào,
Mang rừng xương trắng, nghẹn ngào về khơi.
Mẹ buồn, xây lại đất trời,
Hổ bom mẹ lấp, cho ngòi lúa tươi,
Cây cành nghiêng ngã, rã rời,
Mẹ phơi trong nắng của trời xuân sang.
Nụ mầm e ấp, bàng hoàng,
Ruộng vườn lại thắm, lúa vàng sợi đan.
Đồng hoang đậm chất khai hoang,
Cháy mùa lửa đạn, rộn ràng hồi sinh.
Hoa rừng sương tắm bình minh,
Mừng đồng lúa mới, vịnh tình núi sông.
Sóng vui đùa cá trên giòng,
Mang tình hải sản theo giòng phù sa.
Việt Nam lòng mẹ bao la,
Dựng nương dâu sắn, sơn hà, quê hương,
Quên đàn con thiếu cương thường,
Xéo dầy quê mẹ, thiếu đường nghĩa nhân.

Thiên nhiên hàn gấm bao lần,
Người sao quên được thể nhân oan hồn.
Thuyền ghe trên sóng dập dồn,
Người còn, người mất, mồ chôn biển đời.
Bốn phương, cửa bể, góc trời,
Người Nam di tản, xứ người nấu nương.
Vạn người vẫn số đường trường,
Vượt biên nguy khốn, xác vương trường dài.
Bao nhiêu thắm trạng đọa đày,
Cao xanh rồi cũng chau mày tang thương.
Lời nào xoa dịu đau thương,
Đoạn trường, tan tác, niềm thương đau dài.
Triệu người chẳng có ngày mai,
Bao người mang nỗi đắng cay là đời.
Giòng đời muôn sự đổi dời,
Việt Nam quê mẹ nghẹn lời xót xa.

Rừng thiêng, nước độc, sương sa,
Quê nhà là một bao la nông trường,
Buộc chân chiến sĩ bại thương,
Sa cơ vì bởi nơi đường nghĩa nhân.
Trùng giam tạo bởi người thân,
Cùng giòng máu đỏ, cùng chân giống nòi.
Rừng sâu, vực thẳm, non đồi,
Ai người lỡ bước, ai người vong thân?
Sử xanh đậm máu bao lần,
Vi anh quên nghĩa, quên ân đất trời.
Vi anh khói lửa ngập trời,
Nhuốc nơ gia phá của giòng anh linh.
Vi anh xóa bỏ ân tình,
Gia đình anh diệt, quê mình chẳng nương.
Vi anh máu dẫm quê hương,
Mộ dầy thanh sử, buồn vương giống nòi !

Huỳnh Anh Trần-Schroeder

2- MOTHERLAND'S TRACKS OF TEARS (English Version)

Ô, homeland, beloved homeland,
In benevolent nature, with sufficient time,
Your torrents of tears, your rivers of grief,
Will cleanse our lands of flesh and blood,
Carrying our mountains of bones to the forgiving Pacific Ocean.
Your carved bomb craters will fill with fertile soil,
On which golden stalks of rice and corn will grow.
Your upheaved trees will sink roots in the deep,
On their branches once darkened from debris,
Tender sprouts will stretch in the summery heat.
Your revived farmlands will bear crops and harvests.
On your woodlands burned from the fires of heated battles,
Scorched and bare from "agent orange",
Forests will recover their lush.
On meadows, mounts and valleys, flowers will rejoice in the breeze.
Your waves will guide fish to shores,
Your silts will bring nurturing treasures from the deep.
Ô, mother nature, you will heal the insults, forgive the hurts,
Brought on with maleficent streaks from your wayward children,
Whose souls have forgotten, and your greatness, and their gratitude !

However,
For those frail boats bobbling on all waves and waters in inclement weathers,
For this nation scattered from seas to mounts, from cities to wilderness, of the world four corners,
A tenth of its people never found a resting place,
Their last sufferings stretched on inhospitable sea corals,
On thick brush, in infested swamps of hostile foreign woods,
Who would be there to embrace them, console them,
What miracles would soothe their losses, mourn their departures,
Softens sobs of the heart, wounds of the spirit, scars of the soul,
In mounting numbers,
In hundreds of thousands of count ?

All the same,
On this whole country, now an immense forced labor camp,
Sprouting with prisons for political "re-education",
Born from hate and revenge,
Built by brotherly enemy,
How to forget, least to forgive,
The arenas of tortures, slow deaths, forlorn entombments,
In forsaken wilderness, in nature darkness,
Existing in the thousands,
With thousands of souls in the missing,
Culminating in a longest night of a fratricidal, parri-
cidal war !

3- PLEURE, Ô PAYS NATAL ! (Version Française)

Pleure, Ô, pays natal, terre de nos demeures !
Sur nature bénévole, en temps suffisant,
Tes torrents de larmes, tes fleuves de pleurs,
Laveraient nos sols d'ossements, de chair et de sang,
Transportant nos monts de squelettes vers magnanimes océans.
Tes cratères de bombes se rempliraient
De sol fécond où repousseraient maïs et riz.
Tes arbres déracinées reprendraient souches dans effluves de pluie et de rosée.
Sur leurs branches autrefois noircies de débris,
Tendres pousses s'étireraient dans la chaleur des saisons d'été.
Tes champs reverdiraient, produisant récoltes et moissons.
Sur sols brûlés par "agent orange" et feux de batailles, forêts renaitraient.
Prairies des vallées et monts, de floraisons profuses se recouvriraient.
Tes vagues vers terre ferme guideraient crustacées et poissons,
Ramenant trésors des eaux profondes avec leurs riches alluvions.
La nature se guérirait et oublierait insultes et méfaits,
De ses enfants à cœurs ingrats, à âmes dépourvues d'intégrité !

Cependant,
Sur ces esquifs flottant, en temps inclement, sur toutes vagues et ondes,
Sur cette nation dispersée, sur terre, sur mer, aux quatre coins du monde,
Une dixième de laquelle n'avait jamais eu terre d'enterrement,
Leurs derniers lieux de souffrances parmi coraux inhospitaliers,
Ou dans taillis épais, marécages infestés des forêts étrangers,
Quels miracles pourraient jamais consoler pertes et déchirements,
Sanglots de cœur, plaies d'esprit, cicatrices d'âme, en nombre montant,
En centaines de milliers de compte existant !

En même temps,
Sur prisons de "ré-éducation" politique, sur bagnes de labeur forcée,
De haine née, de représailles imposées sur le pays entier,
Quelle magnanimité pourrait jamais effacer rancœur, amertume, acrimonie,
Ces marques de sang et de fer dans l'histoire d'un peuple illustre de jadis !
Comment oublier, encore moins pardonner,
Ces spectacles de tortures infligées, de morts lentes, de tombes esseulées,
Dans nature désolée, dans contrées oubliées,
En milliers de nombre existant,
En milliers d'âmes manquant,
Culminant en une longue nuit de guerre fratricide et parricide !

Huỳnh Anh Trần-Schroeder